

माघः

पदादिपौर्णमास्यन्तो गौषचान्द्रः २ । मकरस्य-
रविकः सौरः १ । इति मज्जमासतत्त्वोपनिषत्तन-
खरघातु । तत्र जातपणम् ।

“विद्याविगीतः खज्जलप्रधानः

सदा सदाचारयुतः प्रवीणः ।

योगानुरक्तो विषयेष्ववक्तो

माघेऽय मासे मघवानिवेशः ॥”

इति कोट्टीप्रदीपः ॥ * ॥

अथ, माघकृत्यम् । पाश्या ।

“खर्गलोके चिरं वाघी येवां मनसि वर्तते ।

यत्र कापि जले तैस्तु ज्ञातयं नृगभास्करे ॥”

नृगो नृगाख्यत्वेन मकरः । तत्स्ये भास्करे ।

तत्र सङ्कल्पः । अरबोदयकावे जले मज्जनं

कृत्वा आचम्य उत्तराभिमुखः ॐ तत् सद्ब्रह्म-

चार्यं कुशकुसुमतिलजलाभ्यादाय ओमवद् माघे

माघि अस्तु कपधे अस्तु कतिथावारभ्य मकरस्य-

रविं यावत् प्रत्यहमस्तु कगोत्रोऽस्तु कदेवप्रश्ना

खर्गलोके चिरकालवासकामो विष्णुप्रोतिकामो

वा प्रातःज्ञानमहं करिष्ये इति संकल्प्य

गङ्गायतिरिक्तजलमात्रेऽपि ज्ञानं कर्षेयम् ।

प्रतिदिनसङ्कल्पे तु आरभ्य मकरस्यरविं यावत्

प्रत्यहमिति न वक्तव्यं किन्तु मास्यनन्तरं मकरस्ये

रवाविविधकं वक्तव्यम् । चान्नज्ञानवाङ्मनु

वेष्टाखल्येऽनुसन्धेयम् । तत्र सङ्कल्पं कृत्वा

यथोक्तविधिना ज्ञानेति कर्षेयतां विधाय,—

“ॐ दुःखदारिद्र्यनाशाय श्रीविष्णोस्त्वोद्यवाय च।

प्रातःज्ञानं करोम्यद्य माघे पापप्रणाशनम् ।

मकरस्ये रवौ माघे गोविन्दायुत माघव ।

ज्ञानेनानेन मे देव । यथोक्तपणदी भव ॥”

इत्युच्चार्यं ज्ञायात् । ततो वासुदेवं हरिं कृष्णं

श्रीधरं च करेततः ।

“ॐ दिवाकर जगन्नाथ प्रभाकर नमोऽस्तु ते ।

परिपूर्वं कुर्वन्नेदं माघज्ञानं महाव्रतम् ॥”

चान्नज्ञाने मकराकांशरकावे मकरस्ये रवा-

विविधस्य न पाठः । अथमवेतापेजात् । तीर्थे तु ।

“माघमासमिमं पुण्यं क्षाम्यहं देव माघव ।

तीर्थस्थास्य जले निजं प्रवीर भगवन् हरे ॥”

इति पठित्वा दुःखदारिद्र्यनाशायैत्यादिषु

पठितव्यम् । गङ्गायानु पद्मपुराणे ।

“दिने दिने सङ्कल्पं सुवर्णानां विद्याम्यते ।।

तेन दत्तं हि गङ्गायां यो माघे ज्ञाति माघव ॥”

मानव इति कथितं पाठः । एकदा सङ्कल्पे तु

प्रतिदिनसङ्कल्पसुवर्णदानजन्यफलसमफलप्राप्ति-

कामः श्रीविष्णुप्रोतिकामो वा माघमासं यावत्

प्रत्यहं गङ्गायां प्रातःज्ञानमहं करिष्ये । इति

वाक्ये विशेषः । प्रतिदिनसंकल्पे तु सङ्कल्पसुवर्ण-

दानजन्यफलसमफलप्राप्तिकामो विष्णुप्रोति-

कामो वा गङ्गायां प्रातःज्ञानमहं करिष्ये इति

यथोक्तविधिना ज्ञानेतिकर्षेयतां विधाय ।

“ॐ माघमासमिमं पुण्यं क्षाम्यहं देव माघव ।

तीर्थस्थास्य जले निजं प्रवीर भगवन् हरे ॥

दुःखदारिद्र्यनाशाय श्रीविष्णोस्त्वोद्यवाय च ।

माघः

प्रातःज्ञानं करोम्यद्य माघे पापप्रणाशनम् ।

मकरस्ये रवौ माघे गोविन्दायुत माघव ।

ज्ञानेनानेन मे देव यथोक्तपणदी भव ॥”

इति पठित्वा ज्ञायात् । ततः

वासुदेवं हरिं कृष्णं श्रीधरं च करेततः ।

“दिवाकर जगन्नाथ प्रभाकर नमोऽस्तु ते ।

परिपूर्वं कुर्वन्नेदं माघज्ञानं महाव्रतम् ॥”

इति पठेत् ॥ * ॥

स्कन्दपुराणम् ।

“सन्ध्यां मकरादिषु पुण्ये पुण्यप्रदे शुभे ।

कर्षेयो नियमः कश्चिद्भक्तस्त्वपी नरोत्तमैः ॥”

तत्रतुपुण्यकामः श्रीविष्णुप्रोतिकामो वा इति

वाक्ये विशेषः ॥ * ॥ पौष्याः पौर्णमास्या ऊर्ध्वं

माघपौर्णमासीपर्यन्तं मदिरातुल्याम्बूलकं न

भोक्तव्यम् ॥ * ॥ पौष्या ऊर्ध्वं माघकृष्णाष्टम्यां

ह्यागमासिन आहं कर्षेयम् । माघाभावे

पायसोपकरणेन । तदभावे केवलाग्नेन वा

आहं कर्षेयम् ॥ * ॥ अथ रटन्तीचतुर्दशी ।

“माघे मास्यसिते पक्षे रटन्त्याख्यचतुर्दशी ।

तस्यासुदयवेलायां ज्ञाता नावेच्छते यमम् ॥”

उदयवेलायां अरबोदयवेलायाम् ।

“अनकांभुदिते काले माघे कृष्णचतुर्दशी ।

सतारथोमकावे तु तस्यां ज्ञानं महाफलम् ।

ज्ञात्वा सन्ध्यां तु यमान् सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥”

अथ तिथिकृत्वात्पौष्यामास्यारः । तत्रोभय-

दिने अरबोदयसतारकावे सुहृत्प्राप्त्यनुचतुर्दशी-

जामि पूर्वदिने ज्ञानं समतर्पयन् । एकदिन-

माने तज्जामि तद्दिने । माघज्ञानकालाभ्यन्तरे

तादृशचतुर्दशीजामि माघप्रातःज्ञानिना तन्नेत्र

द्वयं कार्यम् । तत्र ॐ तत् सद्देव माघे माघि

कृष्णे पक्षे रटन्त्यां चतुर्दशी तिथौ अरबोदय-

वेलायां अस्तु कगोत्रः श्रीअस्तु कदेवप्रश्ना यमा-

दृशंत्वामो गङ्गायां ज्ञानमहं करिष्ये इति

सङ्कल्प्य यथाविधि ज्ञानं प्रायुक्तं चतुर्दशयम-

तर्पयन् कुर्यात् ॥

अथ श्रीपञ्चमी ।

‘तत्रोभयदिने पूर्वार्धे पञ्चमीजामि पूर्वदिने

ज्यौष्वरखलोः पूजनं युग्मात् । एकदिनप्राप्ते

तद्दिने । एवं सङ्कल्पं युक्तपञ्चमीव्रतेऽपि ।

तत्र ॐ तत् सद्ब्रह्म ॐ मदीत्यादि ज्यौष्वि-

प्रोतिकामो ज्यौष्वपूजनमहं करिष्ये इति

सङ्कल्प्य शालग्रामे जले वा पूजयेत् ॥ ॐ

शाश्वतमतिकाम्नीजशक्तिभिरान्यचौम्ययोः ।

पद्मासनस्थां ध्यायेत् त्रियं त्रैलोक्यमातरम् ॥

गौरवर्णां सुररूपां च सर्वलक्षणारभूयिताम् ॥

रौक्मपद्मव्यकरां चरदां दृष्टिबिन्दु ॥

इत्यनेन ध्यात्वा एतत् पादं ॐ ज्यौष्वि नमः ।

इत्यादिना नैवेद्यान्तेन पूजयेत् ।

ॐ नमस्ते सर्वदेवतां वरदासि हरिप्रिये ।

या गतिस्तत्रपद्मानां वा मे भूयात्तदचैनात् ॥

इत्यनेन पुण्याङ्गिप्रिये च प्रभमेत् ॥ * ॥ ॐ तत्

सद्ब्रह्म ॐ ओमदीत्यादि वरखतीप्रोतिकामः

माघः

वरखतीपूजनमहं करिष्ये इति सङ्कल्प्य शाल-
ग्रामे घटादिस्थजले वा पूजयेत् ।

“ॐ तद्व्यशक्तमिन्दोर्विभक्तौ शुभकामिनः

कुचभरनमिताङ्गी सन्निधया चिताकं ।

निजकरकमलोदकेखनीपुस्तकक्रीः

सकलविभवसिद्धे प्रातु वाग्देवता नः ॥”

इति ध्यात्वावाङ्म एतत् पादं ॐ वरखत्यै नमः ।

इत्यादिना नैवेद्यान्तेन पूजयेत् । ततः

“ॐ भद्रकाव्यो नमो निजं वरखत्यै नमो नमः ।

वेदवेदाङ्गवेदान्तविद्यास्थानेष्वेव च स्वाहा ॥”

इति ब्रह्मपुराणीयेन पुण्याङ्गिना त्रिः पूजयेत् ।

मत्स्यकृत् । वरखतीं संपूष्य ।

“ॐ यथा न देवो भगवान् ब्रह्मा लोकापिता-

महः ।

त्वां परित्यज्य सन्निहितया भव वरप्रदा ।

वेदाः शास्त्राणि सर्वानि कृत्वगीतादिकश्च यत् ॥

न विहीनं त्वया देव । तथा मे सन्तु सिद्धयः ॥

ज्यौष्विर्मेधा धरा पृथिवीरौ तुष्टः प्रभा धृतिः ।

एताभिः पाहि तनुभिरष्टाभिर्मां वरखति ॥”

इति मत्स्यपुराणीयेः प्राथं प्रभमेत् ॥ * ॥

“बन्धुजीवच श्रेयश्च वरखत्यै न दापयेत् ।

आचारात् पुस्तकश्च पूजयेत् ॥ ॐ मखाधाराय

नमः । इति मखाधारं पूजयेत् ॥ ॐ वेखन्यै

नमः । इति वेखनीं पूजयेत् ॥ * ॥

अथ माघव्रतम् ।

तत्रोभयदिने अरबोदयकावे सप्तमीजामि पूर्व-

दिने एकदिने तज्जामि तद्दिने । अरबोदयकावे

सामान्यजले ॐ अद्योत्वादि दुर्ग्यहृत्कालीन-

गङ्गाज्ञानजन्यफलसमफलप्राप्तिकामं आशुरा-

रोग्यसम्पत्कामो वादोदयवेलायां ज्ञानमहं

करिष्ये । इति सङ्कल्प्य यथाविधि ज्ञानेति

कर्षेयतां विधाय सप्तवदरपञ्चाङ्गि सप्तार्क-

पञ्चाङ्गि च घिरसि विधाय ।

“ॐ यद्व्यज्जन्मदत्तं पापं मया सप्तसु जन्मसु ।

तन्मे रोकश्च शोकश्च माकरी इन्मु सप्तमी ॥”

इत्युच्चार्यं ज्ञायात् । ततो यथाकालं सप्त-

वदरीपलाकंपत्रशाजितिसङ्कल्पितसप्तसुक्त-

जलमादाय ओमदीत्यादि आशुरारोग्यसम्पत्-

कामः श्रीदुर्गायाव्यंमहं हरे । इति सङ्कल्प्य

‘ॐ नमो विवसते ब्रह्मन् भास्वते विष्णु तेजसे

जगत्सर्विके शुभये सर्विके कर्मेदायिने ।’

इत्यनन्तरम् ।

“ॐ जननी सर्वभूतानां सप्तमी सप्तपत्निके ।

सप्तयाङ्गितिके देवि । नमस्ते रविमण्डले ॥”

इति पठित्वा इदमर्थं श्रीदुर्गायै नम इत्यर्थं

दत्त्वा ।

“ॐ सप्तसप्तवह प्रीत सप्तलोकप्रदीपन ।

सप्तर्था हि नमस्तुभ्यं नमोऽनन्ताय वैश्वसे ॥

इत्यनेन प्रभमेत् । शूद्रेणापि ज्ञाने तूर्थां विधा-

नात् ज्ञानमहं विना अर्थप्रकाममन्नाः पाश्याः

पौराधिकत्वात् । गङ्गायानु वहुभूतसर्विकेयश्च-

कालीनगङ्गाज्ञानजन्यफलसमफलप्राप्तिकामो